

КОНКУРС НАЗИВАЄ НОВІ ІМЕНА

«Худобі теплу і сити зимують» — під таким девізом у зимовий період працювали молоді доярки Кіровоградщини. І ось лютій пошуду. Підбито підсумки конкурсу (за два місяці).

Змагання очолила Ольга Козаченко. Успіхи не пришили до неї самі по собі.

Минулого року від кожної із 18 закріплених за нею корів Ольга надібрала по 3600 кілограмів молока, у нинішньому зобов'язалася — по 4000. Впевнено йде молода доярка до наміченої цілі. Щодня в середньому надіває від кожної корови по 12,5 кілограма молока.

- О. Козаченко — 2-й імені Петровського радгосп Олександрівського району — 747 кілограмів молока на корову.
Л. Кузенко — колгосп «Комінтерн» Бобринецького району — 718.
М. Дзіна — колгосп імені Чапаса Добровеличківського району — 673.
Т. Басенко — колгосп «Прогрес» Новомиргородського району — 644.
Л. Мурса — колгосп «Росія» Новоукраїнського району — 621.
Л. Кириченко — колгосп «Шлях Леніна» Онуфріївського району — 612.
О. Склезь — колгосп «Путь Ильича» Знам'янського району — 611.
Т. Халтуріна — колгосп імені Кірова Бобринецького району — 606.
Н. Кириченко — колгосп «Росія» Новоукраїнського району — 597.
Л. Фещук — колгосп «Росія» Гайворонського району — 585.

На «Постамент шани» газети «Молодий комунар» за подання Кіровоградського МК ЛКСМУ занесено бригадира комсомольсько-молодіжної бригади МСЦ № 2 заводу «Червоної зірки» Віктора НЕДОПАСА.

Колектив, очолюваний В. Недопасом до 1 березня виготовив понад план 25 сівадок в подарунок комсомольсько-молодіжним тракторним бригадам республіки.

Фото В. КОВПАКА.

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

Ціна 2 коп.

ЗБІЛЬШЕННЯ ВИРОБНИЦТВА ЗЕРНА — ПЕРШОЧЕРГОВЕ ЗАВДАННЯ

В Кіровограді відбулася зустріч членів бюро обкому партії і облвиконкому з керівниками і спеціалістами колгоспів, радгоспів, районних управлінь сільського господарства, першими секретарями міськкомів і райкомів партії, головами райвиконкомів.

Під час зустрічі обговорювалися завдання трудящих області в третьому році п'ятирічки по дальшому піднесенню виробництва й заготівель зерна та іншої сільськогосподарської продукції.

У своєму виступі перший секретар обкому партії М. М. Кобильчак спинився на основних питаннях розвитку сільськогосподарського виробництва в 1973 році і, насамперед, виробництві зерна.

За останні роки в колгоспах і радгоспах області проведено значну роботу по підвищенню культури землеробства, завершується освоєння сівозмін, впроваджено нові сорти озимих і ярих культур, поліпшено систему насінництва, використання органічних та мінеральних добрив, що дозволило підвищити врожайність зернових та інших сільськогосподарських культур.

Середня врожайність зернових за два роки п'ятирічки становить 29,3 центнера з гектара, або на 4,8 центнера більше, ніж у середньому за роки восьмої п'ятирічки. План виробництва зерна двох років нинішньої п'ятирічки виконано на 107 процентів, державі продано 2192 тисячі тонн хліба. Високі врожаї зернових культур одержують господарства Ульянівського, Маловисківського, Новоукраїнського, Новомиргородського, Добровеличківського та ряду інших районів, де в середньому за два роки врожайність зернових становить 32—37 центнерів. І такі врожаї стали надбанням багатьох господарств області. Центральний Комітет КПУ України і уряд республіки високо оцінили трудову перемогу працівників сільського господарства Ульянівського району, присудивши йому перехідний Червоний прапор за одержання 34,6 центнера зернових із гектара.

Однак в справі виробництва зерна є і серйозні недоліки. Головний із них — значна строкатість урожаїв. Господарства Ульянівського і Голованівського районів знаходяться в однакових умовах. Орні землі в них рівноцінні, але різне їх використання, тому в Ульянівському районі середня врожайність за два роки становить 36,8 центнера з гектара, а в господарствах Голованівського району — 29,9. Значно нижчий, ніж у сусідів, мають голованівці врожаї пшениці і кукурудзи.

Слабо використали свої можливості по збільшенню виробництва зерна у 1972 році господарства Олександрівського, Онуфріївського, Петрівського, Устинівського, Світловодського, Новгородківського та деяких інших районів.

Ми одержуємо ще низькі врожаї кукурудзи. Основна причина цього — відсутність необхідної уваги до цієї культури з боку окремих районних і колгоспних керівників і спеціалістів. Чимало голів і агрономів колгоспів погано знають особливості кукурудзи, в окремих питаннях вони зовсім не орієнтуються.

Відповідальні завдання стоять перед трудівниками області у третьому році п'ятирічки. Хлібороби колгоспів і радгоспів дали слово довести в нинішньому році валовий збір зерна до 2,9 мільйона тонн, одержати з гектара 32,8 центнера зернових, 32 центнери на круг — озимої пшениці і 45 центнерів кукурудзи. Це дасть можливість продати державі з урахуванням надпланового завдання не менше 1272 тисяч тонн зерна. Необхідно зробити все, щоб у 1973 році кожне господарство не тільки виконало народногосподарський план, а й повернуло державі торішній борг. Тому боротьба за максимальне збільшення виробництва зерна є першочерговим завданням партійних організацій, керівників і спеціалістів господарств, працівників сільськогосподарських органів, усіх трудівників села.

На зустрічі виступили перший

секретар Маловисківського райкому партії В. В. Гуля, начальник Добровеличківського районного управління сільського господарства Ю. Г. Петренко, перший секретар Новоукраїнського райкому партії М. Г. Чередник, голова колгоспу імені Леніна Знам'янського району В. М. Гуртовий, голова Олександрівського райвиконкому С. М. Малюк, голова колгоспу «Шлях Леніна» Онуфріївського району, Герой Соціалістичної Праці Т. І. Шевченко, директор радгоспу «Маріампольський» І. Г. Міщенко. Вони спинилися на питаннях використання додаткових резервів, підвищення врожайності і збільшення валових зборів зерна.

Значну увагу учасники розмови приділили питанням тваринництва. Всі райони збільшили продаж державі молока. Та заспокоюватись рано, в окремих районах у третій декаді лютого надої молока зменшилися порівняно з відповідним періодом минулого року.

Для дальшого розвитку громадського тваринництва і піднесення його продуктивності треба наполегливіше дбати про зміцнення кормової бази: широко практикувати ущільнення посівів кормових культур, підносити їх урожайність, більше заготовляти силосу, сінажу, трав'яного борошна.

Завдання третього року п'ятирічки вимагають від партійних організацій, радянських і сільськогосподарських органів підвищення рівня політичної й організаційної роботи, дальшого розгортання соціалістичного змагання. Треба добитися того, щоб кожний трудівник села знав, що повинен зробити він сам, його колектив, район, область для успішного виконання завдань третього, вирішального року п'ятирічки.

В зустрічі взяв участь і виступив з ряду конкретних питань роботи партійних, радянських і господарських органів по збільшенню виробництва зерна та інших видів сільськогосподарської продукції в 1973 році кандидат у члени Політбюро ЦК Компартії України, секретар Центрального Комітету КПУ України Я. П. Погребняк.

ЩОБ ВРОЖАЇЛАСЬ ЯРИНА

Рейд-перевірка підготовки і зберігання посівного насіння у Знам'янському районі

На Знам'янській реалбазі хлібопродуктів гудуть транспортери, зерновантажувачі. Через п'ять-десять хвилин від складів до вагіл прямують з дорогоцінним вантажем автомашини колгоспів «Правда», «Дружба», імені ХХІ з'їзду КПУРС. По всьому видно — задоволені агрономи цих господарств: з осені вони супроводжували сюди врожаї прямо з насінних ділянок, а зараз одержують готовий першокласний посівний матеріал.

Працівники реалбази за цей період підготували 1830 тонн ячменю врожайних сортів «Уніон» і «Степовий», 665 — вівса, 226 — гречки, 47 — проса, 114 — соняшника. Все зерно названих культур — першого класу, кращих репродукцій. Жаль тільки, що із 540 тонн гороху більше половини — другого і третього класу по схожості. Це наслідки незадовільного просушування зерна на токах окремих господарств.

Велику кількість зерна ярих підготовлено до високих посівних кондицій з державного фонду. То заслуга начальника насінневої ділянки підприємства В. О. Гончаренко, головного агронома М. Х. Однокоза, майстрів М. Е. Нуж-

ненка, М. І. Марченка, ланки механізаторів, якою керує механік І. В. Лежненко, бригад робітників, які очолюють В. Н. Кузінко, Н. С. Поваляй, Т. П. Бодня.

А раніше насіння для сіваби готував кожен колгосп своїми силами. Часу марнувалося чимало, витрати зростають, а зиск був малий. Проблему тепер вирішено на взаємовигідній основі для обох сторін. Вже третій рік, як реалбаза обслуговує господарства району.

Разом з головним агрономом підприємства М. Х. Однокозом ми оглянули складські приміщення. У засіках лежить старанно очищене добірне зерно. Товщина шару — 150—160 сантиметрів. За партіями зерна, які знаходяться на певній віддалі одна від іншої, закріплені механізми для навантаження, що дозволяє запобігти змішуванню сортів та різновидів культур.

В цей час спеціалісти в лабораторії ретельно перевіряли температуру, вологість зерна і повітря, заносили показники у таблиці, оформляли документацію. Чергові, завідувачі складами, вартіві сумлінно слідували, щоб кузови автомашин були придатними для пе-

ревозення насіння. Близько сотні машин відправляють звідси щодня. Якщо, приміром, водій не накріє брезентом вантажу, то автомобіль не впускають за ворота. І навпаки буває, коли транспорту забороняють в'їжджати на подвір'я. Це тому, що кузова автомобілей, найчастіше з колгоспів імені Леніна (с. Суботці), «Дружба», «Союз», бувають неочищеними від решток іншого вантажу.

В якому ж стані знаходиться одержаний хліборобами посівний матеріал? Ми завітали у колгосп «Путь Ильича». У засіках тут зберігаються 330 центнерів ячменю сорту «Уніон», та 240 — вівса першого класу. Згідно вимог засипане насіння вики, сумішей багаторічних і однорічних трав для кормових цілей. Біля кожної партії зерна висічені етикетки з необхідними даними. Проте в книзі обліку посівного матеріалу досі не рознесено кількості насіння, що надійшло з реалбази хлібопродуктів. Особи, які відповідають за зберігання зерна не поставили своїх підписів у журналі. Куди ж дивиться агрономічна служба?

...Прихід березня завжди хвилює. Ад-

же тепер з дня на день чекай погожої години, зустрічі з полем. Хлібороб, як ніхто інший, знає: зарониш у пухкий і вологий ґрунт якісне насіння, матимеш врожай. І знам'яначни турбуються про нього. На перше березня у господарствах району вже доведено до першого класу 91,5 процентів посівного матеріалу. Взявши зобов'язання виростити у вирішальному році дев'ятої п'ятирічки по 33,6 центнера зернових з гектара, хлібороби роблять все для того, щоб буйнішою зросла і щедрою видалась ярина, щоб врожайність всі сільськогосподарські культури.

Одне з головних завдань штабів «Комсомольського прожектора» в цей період — проведення рейдів-перевірок по зберіганню зерна, що завезено в господарства.

Спільний рейд «Молодого комунара» і газети «Серп і Молот». Рейдова бригада: В. ВЕЛИКИЙ — завідувачий відділом комсомольських організацій Знам'янського міськкому комсомолу, В. ЛОЗАН — агроном районного управління сільського господарства, член міського штабу «КП» В. ГИЕННИЙ — позаштатний кореспондент «Молодого комунара».

В рейді-перевірці взяли участь 10 чоловік.
М. Знам'янка.

Закінчилася робоча зміна. Багато з нас не розходяться по доміках — з комплектами і олівцями поспішає хто в Гіталовську, хто в заводську чи фабричну школу передового досвіду. Дуже потрібні сьогодні кожному знання передових методів праці, передової технології виробництва. Адже твої комсомольсько-молодіжний колектив, ти особисто взяли значно вище, ніж минулого року, соціалістичні зобов'язання на третій, вирішальний. Тож, головним резервом року для тебе повинен стати досвід правофлангових п'ятирічки. Бери його на своє озброєння, а освоївши, передавай сусіду по верстату, супернику по змаганню.

Зараз по республіці проходить рейд впровадження передового досвіду. Він триватиме протягом всього 1973 року. Сьогодні «Молодий комунар» відкриває рубрику «Азбука передового досвіду». Вона стане трибуною позаторів виробництва, спеціалістів — всіх, хто творчо, господарському вирішує завдання п'ятирічки.

Перше слово надаємо ланковому колгоспу імені Щорса Новомиргородського району А. ПЕТРУНІ.

ЗНАЮ СИЛУ ЛЮДЕЙ

АЗБУКА
ПЕРЕДОВОГО
ДОСВІДУ

Механізатором я працюю не перший рік. Але у таких складних і несприятливих умовах, як минулого року, ще не доводилося. І все ж хлібороби нашого господарства виростили хороший врожай кукурудзи — по 50,3 центнера з гектара.

Пишу про це тому, що й самому довелося боритися за цей урожай. Партійна і комсомольська організації доручили мені очолити механізовану ланку по вирощуванню просяних культур.

Доручення сквилювало. Разом із агрономом колгоспу В. П. Люшняком ми продумали всі заходи. Механізатори ще восени на виділену площу вивезли достатню кількість органічних і мінеральних добрив. І хоч зима була малосніжною, ми подбали про снігозатримання. Розставили щити, розкидали гілля дерев. Досвід підтверджує: кожна краплина вологи влітку обертається буйними стеблами, а восени дорізними качанками.

Подбали ми і про вчасний ремонт, підготовку машин, інвентаря. Теж знали: втрачена

хвилина на сім'ї, на обробітку обертається втраченими центнерами. Ранньою весною ми знову дали нашому полю по 20 тонн перегною на гектар, розкидали його, а потім обробили ґрунт саживими культурами, пустивши вслід борони і котки. А коли настало тепло, коли добре прогрілася земля, в стислі строки посіяли качанисту. Згодом провели доскодове боронування, а з'явилися сходи — і післясходове.

Почали піднімати стебельця — прозели кількарізний обробіток міжрядь у двох напрямках з одночасним підживленням сухими мінеральними добривами, аміачною водою. У нас і сівалки, і культиватори заздалегідь були сбалансовані пристроями для внесення добрив та аміачної води. Та й цього не відкинеш — кукурудза любить, щоб її хоч раз просапали, знищивши геть бур'яни біля стебел.

В цьому році моя ланка на площі 70 гектарів зобов'язалася виростити по 100 центнерів кукурудзи в зерні. Не перший рік знайомий я з

цією культурою. Знаю її потенціальні можливості. Маю певний досвід, знання. Але до виконання нового соціалістичного зобов'язання, до нового доручення я готуюсь особливо старанно й ретельно. Для мене дорозказом є слова Л. І. Брежнєва на святкуванні 50-річчя утворення СРСР. Треба щодня думати, обшати про свій особистий вклад у здобуття врожаю.

Я був на короткотермінових курсах кукурудзівництва на обласній сільськогосподарській дослідній станції. Поряд з технічними, агрономічними, вивчав на своєму озброєнні.

У нашій агрошколі, яку очолює агроном М. Шаркар, ми вивчаємо досвід колгоспу «Зоря комунізму» Новомиргородського району.

Попередником наших гектарів є цукровий буряк. Ми зробили аналіз ґрунту, встановили, що земля ще багата мінеральними речовинами. Під попередник внесли по 20 тонн перегною на гектар. У перший рік поживні речовини не повністю освоїлися, вони дають відповідний ефект і для наступного врожаю.

Але цього для землі замало. Виходячи з інших можливостей, ми взяли вивезли на ділянку перегній, буртували його. На кожен гектар дамо ще по 20 тонн органічних добрив. А згодом при сівбі та обробітку качанисту внесемо на кожен гектар 1,5 центнера азотних, калійних, фосфорних добрив, по 4 — аміачної води.

Обов'язково турбувалися про снігозатримання. Густо розставили щити, і вологи на ділянках, де сіялися кукурудза, буде досить. Бережемо ми й насіння. Воно в сухому, чистому приміщенні, дає стопроцентну схожість. Турбуються про високій урожай кукурудзи всі мої товариші. Ми вже відремонтували трактори, сівалки, культиватори, котки, борони. Маммо й новинку — вловлювачі для шкідників.

З агрономами колгоспу виробили графіки проведення кожної роботи. Часто юнки мене запитують: чи можна вибороти 100-центнерний урожай? Відповідаю ствердно. Чому? Знаю силу землі. Земля наша чудова, доглянь її, збери — і вона віддасть у васому сторицю. Знаю силу наших людей. Не раз у праці вони звершували подвиги.

А. ПЕТРУНІ,
ланковий колгоспу
імені Щорса Ново-
миргородського району.

Члени лекторської групи Компартійського ветеринарного технікуму — часті гості на тваринницьких фермах району. Їх лекції про завдання третього, вирішального року п'ятирічки завжди пасивні прикладами з життя того чи іншого господарства. Молоді лектори добре навчаються, беруть активну участь у громадському житті технікуму.

На фото: група учнів технікуму готується до наступної лекції.
Фото Л. МИРГОРОДСЬКОГО.

ЗА ПЛАНОМ КОМІТЕТУ РОЗМОВА В ЗАВКОМІ

НА КІРОВОГРАДСЬКОМУ ремзаводі «Укрспецтехніка» в буд-ку пору відлучався, що потрапив в «гарячу» годину. Чути шум верстатів, по заводському подвійно безперервно снують електромеханіки. Всюди панує напружена робоча обстановка.

І ще одна цікава деталь: в цехах заводу багато молоді.

— Так, наш завод можна назвати молодіжним, — говорить секретар заводського комітету комсомолу Іван Килиш.

Про успіхи заводу можна довідатися ще біля прохідної. На великому стенді привертають увагу слова: «Результати соціалістичного змагання». Ними колектив підприємства може по праву пишатися. Завод значно перевищив план по багатьох показниках, який несемою у соціалістичному змаганні з Кіровоградським заводом вагонніри-

валних приладів і ремзаводом міста Євпаторії. Велику роль відіграли тут комсомольці та молодь.

На заводі немає жодного комсомольця, та й взагалі юнаки чи дівчини, котрий не взяв би підвигів соціалістичних зобов'язань, — сказав Іван Килиш, коли про це зайшла мова. На початку 1973 року, вирішального року дев'ятої п'ятирічки, завод комсомолу розробив положення про соціалістичне змагання. Молодь із запалом взялася за роботу. Вже після першого місяця стало зрозумілим, що результати порівняно з минулим роком на цей час значно вищі. Ведучий цех заводу — ковальсько-пресовий — виконав план січня на 107 процентів. Кращими молодими робітниками своєї професії стали токари механічного цеху Леонід Козаков, фрезерувальник Юрій Осін, слюсар Вя-

В ПОЛОНІ ДИПЛОМАТІЇ

ПЕРЕВІРЯЄМО
ХІД
СОЦІАЛІСТИЧНОГО
ЗМАГАННЯ

переговори повели секретарі. Вступом стала телефонна розмова.

— Дубницький слухає. Добрий день, — Віталій, завтра прихось до дванадцять в міському комсомолу, домовимось, де, коли, зберуться бригади...

— Добре. Значить до завтра, Сергію.

В міському наступного дня були обидва. Тільки так і не зустрілися: Віталій прийшов на годину раніше і Сергію до призначеного часу не дочекався. Потім вони ще кілька разів домовлялися про зустріч в міському і ніяк не могли прийти туди одночасно. Важкий полон дипломатії... А щоб потиснути один одному руку, Сергію або Віталію треба проїхати всього одну зупинку. В іншому разі, проїти пішки два квартали і одну привокзальну площу. І ось результат першого раунду «дипломатичних переговорів» двох секретарів.

— Наша бригада викликала на змагання колектив верстатників цеху № 2 агрегатного заводу. Але вже більше місяця комітет заводу комсомолу ніяк не домовляється про зустріч наших колективів, — так сказала із трибуни зборів комсомольського активу заводу «Червона зірка» токаря Людмила Радушко.

А це — відповідь бригадира комсомольсько-молодіжної бригади Ніни Панасюк із заводу тракторних гідроагрегатів, яку вона дала днями на запитання, чи уклали вони вже договір з бригадою червонозорівців.

— Надія Шербань?.. А хто це така? З нашого заводу? — і потім. — Про це питаєте в заводу, там знають...

Час іде, тільки переговори — ні в місця. І лежать в обох заводу бездієвими папірцями договори на змагання двох комсомольсько-молодіжних колективів двох заводів. І змагаються бригади... на папері.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ВІДЗНАЧЕНІ КРАЩІ

Вже третій рік колективи районних, міських районних редакцій та друкарень ведуть боротьбу за першість в конкурсі-змаганні за високу культуру видання газет.

Днями конкурсна комісія розглянула матеріали, представлені на визначення перших трьох місць за 1972 рік. Рішення комісії було розглянуто та затверджено на спільному засіданні ради обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, бюро обласного відділення Спілки журналістів УРСР та обласного правління НТТ поліграфії і видавництва.

Перше місце вирішено не присуджувати. Другі місця виборили колективи редакцій Олександрійської міської районної газети «Ленінський прапор», «Долинської районної газети «Шляхом Ілліча», Олександрійської та Долинської друкарень. Третє місце завоювали колективи Ульяновської районної газети «Ленінець» та районної друкарні.

Олександрійцям і долинцям вручено другі грошові премії, ульяновцям — третю грошову премію, а вілшанцям — заохочувальну.

В ході конкурсу-змагання значно зріс ідейно-політичний і літературний рівень газет, набагато розширилась тематика, збільшилось число газетних жартів, багато поліпшилось їх художньо-технічне оформлення і поліграфічне виконання.

О. ПОЛЕЩУК.

чеслав Якубовський, службовець Ольга Бряна та робітник Володимир Фукс. Серед комсомольських груп переможцем стала група слюсарів складання пароводоструменної установи ОМ-3360, а серед комсомольських організацій перше місце зайняла організація ковальсько-пресового цеху.

Комсомольська організація надає велику увагу гласності змагання. На комсомольських стендах висвітлюється хід його, в кожному цеху випускаються «блискавки». Дістається й тим, хто тягне товаришів назад, і обов'язково вам розкажуть, як допомагати утримувати цей напружений ритм в цехах відчуття літ товаришів. Олександр Олександрів, молодий слюсар з механічного цеху, вказуючи на білий юнака, говорить:

— Це групокомсорг Леонід Баранов. Ми на нього рівняємось. Хлопець завжди готовий будь-кому з нас прийти на допомогу.

Виробничий план молоді заводу обіцяє виконати до 15 грудня.

А. РОМАНЮК,
спецкор «Молодого комунара».

Операція ПОШУК

І М'Я Григорія Арсентійовича Мельника, колишнього начштабу партизанського кавалерійського з'єднання М. І. Наумова, широко відоме не лише на Україні. Для чехів і словаків він став людиною легендарною. Перебуваючи в 1972 році в поїзді по Чехословаччині з ветераном Великої Вітчизняної війни Миколою Іллєм Єсіним, ми бачили, з якою любов'ю згадують чехословацькі партизани свого безстрашного командира з інтернаціональної партизанської бригади імені Яна Козіна.

Побували в багатьох музеях країни. З документів і експозицій нам стало відомо, яку велику допомогу Український штаб надавав чехословацькому народу в боротьбі з німецькими загарбниками. Начальник Українського штабу партизанського руху в листі до Клемента Готвальда повідомляв, що відповідно до розробленого разом з чехословацькими патріотами оперативного плану розвитку партизанської боротьби в Чехословаччині для десанту було підготовлено 221 чехів і словаків та 490 досвідчених радянських воїнів.

І ось вже одна парашутно-десантна група з 17 чоловік (вісім чехів і словаків) з Першого чехословацького армійського корпусу в СРСР та 9 радянських патріотів підготовлені для дій в глибокому тилу ворога. Командиром загону став поручник Василь Кіш, а комісаром — ротний Ян Копчак. Начальником штабу був без-

страшний герой-партизан, кавалер багатьох орденів і медалей, наш земляк майор Радянської Армії Григорій Арсентійович Мельник.

На початку жовтня 1944 року групу відкликали в Київ із Святошиного до штабу партизанського руху, а 16 жовтня радянським транспортним літаком всі вилетіли.

Висадка парашутистів мала відбутися в районі Флішавої Гуті. При перельоті фронту літак потрапив під сильний вогонь зенітної артилерії ворога, а в районі Моравської Острави був обстріляний знову. Маневруючи, пілот збився з курсу. Близько 23-ої години командир літака дав сигнал розпочати висадку. Призем- лився неподалік військового аеродрому, де пролягало шосе, по якому рухалися військові підрозділи.

Фашисти почали облогу. Парашутисти зайняли оборонну позицію і вирішили битися до останнього патрона. Це був залізний закон людей, які добровільно йдуть на операцію в тилу ворога. Гітлерівці відкрили автоматний вогонь.

Поранило Г. Мельника. Після короткої перестрілки білі підняли пораненого начальника штабу, почали відступати до лісу. Гітлерівці наслідки, але гранати зупинили їх. Одна із автоматних черг знову влучила в майора Мельника. Поповзом і перебіжками парашутисти добралися до рятівного сховища. Але ворог дістав підкріплення і 17 жовтня знову почав проривувати ліс, над яким весь час кружляв розвідувальний літак. З великими труднощами частині загону вдалося вийти з оточення. Місцеві жителі села Гвіждальки допомогли тяжко пораненому Г. А. Мельнику. Від них він дізнався, як мужньо билися до останнього патрона радянські парашутисти і як вони загинули в нерівному бою.

Під час подорожі по Чехословаччині ми побували в гостях у Яна Кобчака, вірного бойового друга Г. А. Мельника, який разом з ним був скинутий з літака в ту пам'ятну ніч. Багато фотографій, архівних документів складають цілу експозицію в одній із кімнат вестеру. І серед них ми побачили фотографію всієї групи парашутистів, які сфотографувалися перед вильотом

з Святошиного. Серед документів є й таке:

«Пересторога. Вніс на 17 жовтня 1944 року в районі між Жатцем і Леоунами були скинуті з радянського літака радянські солдати. Більшість із них під час приземлення вбиті, взяті в полон, решта поки що перебуває на свободі. Можна сподіватися, що агенти звернуться до населення з проханням сховати їх або подати якусь іншу допомогу, зокрема продовольством. Рішуче попереджаємо населення про

заборону подавати парашутистам будь-яку допомогу. Про появу цих агентів чи якіхось інших підозрілих осіб, населення повинно негайно повідомити в найближче поліцейське управління або місцевим властям. Прізвища інформаторів залишаються в таємниці. Хто допоможе вловити агентів, одержить відповідну нагороду в розмірі 100 000 крон. Кожний, хто подасть допомогу радянським солдатам-парашутистам, переходуватиме їх або триматиме в секреті відомості про їх перебування, буде відповідно до діючого закону засуджений до страти.

Прага, 18 жовтня 1944 року. Обергруппенфюрер СС К. Г. Франк».

ВРЯТОВАНИЙ місцевими жителями радянський майор Григорій Арсентійович Мельник створив інтернаціональну партизанську бригаду імені Яна Козіна. На території Чехословаччини месники під командуванням Г. А. Мельника завдали комунікацій і гітлерівським військам нищівних ударів.

А. І. Єременко підкреслює: «В свій час я одержав листа від одного із командирів Павла Стасова із Гаврикова Брод, який послідовно описав бої тих днів і прислав мені знімки захопленого бронетранспортера. Він писав так: «...Визнаю за свій обов'язок повідомити деякі дані про ці події... Бронетранспортер був захоплений з комплектом боеприпасів в окупантів (частину СС, яка була послана для підтримки карального загону, ліквідували в селі Дедова на Чесько-Моравській височині), воював в складі партизанської бригади Яна Козіна. Командир бригади — майор Червоної Армії Мельник Григорій Арсентійович, парашутист, комісар бригади — капітан Червоної Армії Хіміч Микола Гнатович,

парашутист, начальник штабу бригади — Одржих Шофарж, чеський партизан. Екіпаж транспортера старшого лейтенанта Червоної Армії Морякова Павла складався в більшості з радянських партизанів. Бойова дії бронетранспортера № 1, про які ви згадуєте, розпочалися за наказом штабу з північного сходу с. Крижево, в районі Круценбурга атакою і прориванням в тил лівого фланга гітлерівської частини. Проривання було здійснено при підтримці наступаючої Червоної Армії. Ці дії

були несподіваними для ворога і викликали розлад серед гітлерівців із групи армії Шернера...».

В той час, коли з радіостанції «Голос свободи» летіли в ефір слова: «Воля Прага» («Клике Прага»), бригада у взаємодії з іншими партизанськими загонами на дві доби затримала гітлерівські війська, що поспішали в Прагу на придушення повстання.

На території Чехословаччини народні месники під командуванням Г. А. Мельника знищили більше тисячі ворожих солдатів і офіцерів, підірвали багато ешелонів, залізничних і шосейних мостів, аеродромів, баз, вузлів зв'язку. Коли радянські війська визволяли територію Чехословаччини, тільки одна бригада передала їм 3600 полонених фашистів, 26 гармат, 2 танки, 490 автомашин, 27 750 кулеметів, автоматів і гвинтівок, 32 тонни бензину.

Заслуги Григорія Мельника високо оцінені урядом Чехословаччини. Він удостоєний вищих військових відзнак Чехословаччини — орденами Військового Хреста та «За хоробрість», багато бойових медалей. Він — почесний гро-

мадянин Лоуши, Теплиці і Каменічки. З глибокою вдячністю Г. А. Мельник прийняв ці нагороди. Бо це було не лише визнання його особистих заслуг, але й високою оцінкою великої братньої допомоги, яку подали чехословацькому народові радянські воїни і партизани в тяжку годину фашистського лихоліття.

погляд. Всі його любовно називають: «Наш дядя Микайло». Хто ж він? Як його сюди занесла доля? Кажуть, що жив Михайло Борщ в одному із кінських куточків Словакиї. Любив свій край і ненавидів фашистів. І коли радянські воїни та партизани його загону звільнили село, то там він не знайшов ні рідних, ні своєї оселі. Посувався воїн на угорщині, отер сльозу та й пішов боронити словацький край від фашистської погані... І коли ми його запитали, чому не повернувся до свого

ДОРОГИ ГРИГОРІЯ МЕЛЬНИКА

ГРИГОРІЙ Арсентійович Мельник часто буває в ЧСР в своїх колишніх друзів — партизан Яна Кобчака, Індри Гласка, Юзефа Дворжника, сім'ї Ейсових. Він відвідує дороги його серцю місця. Під час подорожі по Чехословаччині мені і М. І. Єсіну Григорій Арсентійович показав бойовий шлях партизанської бригади, ми побували біля пам'ятників радянським воїнам і партизанам.

Під час Дукельської операції загинуло тисячі радянських воїнів. Висота пам'ятника радянським воїнам 37 метрів, збірка, яка увічнює пам'ятник, сягає 3 метрів 70 сантиметрів.

І коли б ви не завітали сюди — рано навесні, чи влітку, в осінню погоду, чи зимою заморозів, вас неодмінно зустріне вже сивий літній чоловік. У нього великі чорні, трохи скорботні очі і задумливий

вигляд. Всі його любовно називають: «Наш дядя Микайло». Хто ж він? Як його сюди занесла доля? Кажуть, що жив Михайло Борщ в одному із кінських куточків Словакиї. Любив свій край і ненавидів фашистів. І коли радянські воїни та партизани його загону звільнили село, то там він не знайшов ні рідних, ні своєї оселі. Посувався воїн на угорщині, отер сльозу та й пішов боронити словацький край від фашистської погані... І коли ми його запитали, чому не повернувся до свого

Такі пам'ятники стоять в Празі, в Оставі, в Глушні і Фрідекі, Лоуші, Цешині і Опаві, в багатьох інших містах.

Створені чехословацьким народом пам'ятники, завжди залишаться символом вічної дружби, скріпленої кров'ю радянських, чеських і словацьких воїнів, пролітою в спільній боротьбі проти заклятого ворога миролюбних народів — німецького фашизму.

О. НАГОРНИЙ, директор обласного держархіву.

На знімку: біля пам'ятника радянським воїнам, які загинули під час Карпатської Дукельської операції.

ЧИТАЧ СКАРЖИТЬСЯ

ПЕРЕДПЛАТА ЧЕРЕЗ КІОСК

«Дорога редакція! Хочу розповісти вам, як ми одержуємо пошту. Я живу в гуртожитку комбінату «Кіровоградважбуд» вже третій рік. І ще кожного разу не одержала часної газети. Хоч надходять вони сюди регулярно».

Ось недавній випадок. Питаю вх-тера:

— Де газети?

— Вихователі забрав, — відповідає. Вихователі знайшла за видавчою бі-лини.

— Віддайте мої газети, — прошу.

В мене зараз часу немає. Відбе-рв свої, а вам — що залишиться. (Вам — це значить жителям п'ятого поверху, сімнадцятого).

Поки вихователю справлялась з справами та відбирала «свою» пош-ту — я залишилась знову без газет. І отак завжди. Скільки разів про-сини поставити пошту в скриньку, як в інших будинках, — безрезультатно. От і виходить, що пресу передплачує-мо, а ходимо за нею в кіоск.

ПАЛАМАРЧУК.

Проспект Правди, 2а».

Від редакції.

Начальник Кіровоградського відділення зв'язку № 17, яке обслуговує цей район, Т. З. Васильєва, не заперечувала проти того, що дійсно листоноша всю пошту будинку залишає на столі у вестибюлі. А далі — нехай хто хоче, той і забирає її.

— А чому й до цього часу не встановили секційних скриньок? — питаємо.

— Це вже функція головпош-тату, — пояснила.

Заступник начальника головпош-тату В. І. Евко спочатку всю вину почав звалювати на житлово-комунальний відділ ком-бінату «Кіровоградважбуд». Але потім замислився і пообіцяв розпорядитись поставити секцій-ні скриньки хоча б для сімейних.

МАГАЗИН ДЛЯ ВІТРИНИ

«Шановна редакція! Прошу допо-могти нам в нашій біді. Ми, жителі райцентру (Балашівки), дуже зраді-ли, коли відкрився новий красивий магазин — універмаг і гастроном.

Але наша радість була передчас-ною. Адже найголовніші продукти — молоко, сіль, ковбасу — нам все одно доводиться везти із міста.

Не можна сказати, що в нашому магазині немає молока. Воно буває. Але чомусь тільки в пляшках. Клопо-ту воно нам завдає. Візьмемо, а потім позинься із посудом, бо найближчий приймальний пункт знаходиться на вулиці Терешкової. До нього потрібно їхати автобусом три зупинки. Та й там потрібно вистояти в черзі 2-3 години. Отак і возимось із пляшка-ми. Долому з повиними, назад — з порожніми.

Буває, що привозять нам молоко в пакетах. Але його чомусь прозано-ть не в магазині, а в кафе-терії, тобто на копійку дорожче.

Та це ще ніби ніщо. Перше діло з ков-басними виробами, сіллю. Ці продук-ти ми постійно возимо із обласного центру. Бо в нашому магазині їх немає.

Не можна не сказати і про наш універмаг. На другому поверсі в ньо-му є відділ «Галантерея». Але він уже чотири місяці не працює. Зате в цьому магазині є п'єскаро оформлені стенди соціалістичних змагань, під-вищених зобов'язань. Про що тут можна говорити, коли немає елемен-тарної турботи про покупців.

Олена ДЕДОВА».

Ваш лист ми адресуємо голові Кіровоградської райспоживспі-лки тов. Боровику, і разом з вами чекатимемо відповіді від нього.

ЧИТАЧ ЗАПИТУЄ:

«Я хочу бути метеорологом. Але не оваю, де в учбні заклади, які готу-ють цих спеціалістів».

Ю. СХОДЗІНСЬКА.

м. Гайворон».

ЧИТАЧ-ГАЗЕТА

Метеорологів готують гідро-метеорологічні інститути (Оде-ський та Ленінградський) та тех-нікуми. На Україні такі є в Хар-кові та Херсоні.

В деяких університетах при ге-ографічних факультетах працю-ють кліматологічні відділення, які також готують інженерів-гі-дрометеорологів.

Вичерпну відповідь щодо умов прийому ти зможеш одержати, звернувшись листом до при-ймальної комісії вузу. Адреси ди-вись у довіднику для вступників у вищі та середні учбові заклади.

ЧИТАЧ ПРОХАЄ:

«Я захоплююсь кінострічками про племена Індіків Південної Америки і збираю кінокадри з них... Прошу вислати мені кадри з фільма «Білі воїни», «Віннету — вождь апачів», «Чингачук — Великий змії»... і т. д.

Георгій МАРКОВ.

Олександрійський район».

Подібні листи час від часу над-ходять до редакції. Одні автори просять надіслати комплект ко-льорового паперу для оформ-лення наочної агітації, інші — книги, тощо. Ми хочемо пояс-нити, що редакція не надсилає своїм дописувачам ті чи інші речі. Вони лише може порадити, де їх придбати.

Частіше, Георгію, навідайся до кіосків «Союздруку», де про-даються фотокартки кіноакторів. Звернутись можна також до міс-цевого відділу кінофікації, мож-ливо, там зможемо придбати кілька рекламних знімків.

МАТЕРІ І СИНІ

НАШ ЗЕМЛЯК український радянський письменник Василь Козаченко народився в селі Новоархангельську в се-лянській родині. Тут і почав свою школу закінчив, у тій же школі чителював і свого часу у райкомі партії працю-вав. В райцентрі проживав вісімдесятирічна Наталя Митрофанівна, мати письменника. Тут у нього і рідні брати Іван та Павло. Коли ще до ко-лективізації, п'ятеро братів ви-ходили у жнива косити. В обід Василь, як забереться кудись під кошу з книжкою, з якою і вночі не розставався, то до-вго шукав його. Мати синові пе-редавала свою любов до лю-дей. Перші читала, народні пісні співала. Казки розпо-відала про лагідність, гостин-ність, дружбу, про страждан-ня народу під гнітом панів і палачів. А старшим став Василь, почала як жити.

Пам'ятав Василь Козаченко науку материнського універ-ситету. І коли очолював ком-сомольську організацію свого села, і коли був організатором колгоспу, і коли вступав на батька, щоб той один із перших вступив у колгосп, і у партизанському підриві в ро-ки Вітчизняної війни, і тепер пам'ятав. Не забував матері Василь Павлович. Частенько в гості приїжджав. Матері теплі листи шле, з кожним святом здоров'я.

А мати про старшого сина — Василь для мене — гор-дість, щастя і життя...

АХОДИМО в Павлівську середню школу імені В. О. Сухомлинського. Буде-чню увагу привернює стенд, на

якому — портрети М. І. Улья-нових, А. К. Тимирязєвих, Т. С. Рєпіної, Л. Т. Космодем'ян-ської, О. О. Островської, А. А. Маяковської, А. Т. Тагаріної. І кого не примусить замисли-тися випередити на стенді слова М. Горького: «Без матері не-має ні поета, ні героя».

Плакат, звернений до мате-рі, рекомендує: «Мамі! Роз-повідай своїм дітям каз-ки!». В. Сухомлинський, пи-і К. Ушинський, вірно, що каз-ки для дітей з уст матері — це перші і блискучі спроби народної педагогіки. «Діти, бережіть своїх матерів!» — закликає інший плакат. Так, у цій нічелі панує корисний культ матері. Емоційна пи-раміда погляду В. О. Сухо-млинського на фотографії з своєю матір'ю сама про себе говорить...

Коли я прибувала мате-ріал для статті, стала одним з перших читачів рукопису «Сто порад учителю». Та за-лишилась мені В. О. Сухомли-нський на довгі роки шкіль-ного подв'яга дочитувати ру-копис, а сам в неділю, рано-вранці, поїхав до матері. Го-дини його відвідин були зав-жди святкові.

Мати В. Сухомлинського живе в сусідньому селі Омель-нику. Незважаючи на свій похилий вік, сама обробляє город. Чому? Нестатки застав-ляють? Ні! Вона впевнена, що активна діяльність — запору-ка до довголіття. А їй а дів ко-го жити — для пелікої вчи-тельської сім'ї. І справді! донька, сини і невістки — всі вчителі. Що ж, погляди мате-рі на роль праці в житті лю-дини співзвучні з переконан-нями її дітей. Наче літханий вирвалося тоді у Василя Олександровича: «До б не бу-в я, що б я не робив, завжди в моєму серці мати. Мати дала мені безмежну віру в людей і трудящих. Ця віра має дівну силу». І Василь Олександрови-ч завжди прославляв ту жінку, чия ім'я — Мати.

Тетяна МІЛЕР, ректор Кіровоград-ського народного університету педаго-гічних знань.

(Закінчення. Початок в газеті за 8 березня).

ПРИЛУЧЕННЯ ДО КРАСИ

Було схоже на те, що перед нами простягається широкий, сяйний баристимий квітми і осяяний сонцем луг, а між його шовкових трав протікає жебонатий струмочок, який починається десь від дзвінкого джерела, що пульсує кришталевою водою з-під могутнього явора.

Але це був не луг, і не квітми всіяний, і не струмочок жебонів між сковених трав. У величезному залі на шістьсот місць сиділи школярі, цілі червоним полум'ям їхні піонерські галстуки, горіли перламутровим вогнем їхні комсомольські значки. На трибуні один за другим підіймалися хлопчики і дівчатка, і голоси їх дзвеніли справді, як джерельні струмочки...

Так проходило зібрання літературної студії «Світанок», яка працює в Маловисківській середній школі № 3 імені В. І. Леніна. В цій школі здавна вчителі прищеплюють учням любов до рідного слова, вчать відчувати його силу і красу. Завжди тут активно працювали літературні творчі гуртки. Тож не дивно, чимало вихованців школи поєднують свою долю з літературою, стають її пристрасними проповідниками. Ко-

лишні учні Михайло Миценко і Володимир Бровченко стали письменниками, видали вже по кілька книг. Деякі випускники школи стали журналістами, вчителями мови і літератури, бібліотекарями, навчаються на філологічних факультетах вузів.

П'ять років тому з гуртків і секцій, які працювали в школі, утворилася літературна студія з поетичною назвою «Світанок». Працюють з студійцями вчителі мови та літератури К. П. Гончар, М. Т. Кудря, А. П. Тарасенко, Г. В. Яковлева, О. Н. Манько, а головним її «шефом» є директор школи Григорій Миколайович Перемішніс, сам пристрасний шанувальник художнього слова, закоханий в його красу.

На відзнаку п'ятих роковин «Світанку» в школі і вирішили провести літературне зібрання. Але бажалося взяти в ньому участь було так багато, що виникло воно в справжнє свято юних шанувальників художнього слова. Крім своїх, прийшли учні сусідніх шкіл, приїхали учні з ближніх сіл.

Волода Донцов, теперішній студійський голова, діловито зробив звіт. Учні активно збирають усну народну творчість, записують ві-

перекази і легенди, знайомляться з життям та діяльністю вестернів, знають людей свого краю і записують їхні розповіді, листуються з багатьма письменниками, беруть участь у випуску стінних газет, обговорюють новини художньої літератури і пробують, зовсім, писати самі. Захоплення живим словом сприяє тому, що значно підвищується інтерес до поглибленого вивчення літератури, творчості класиків та видатних сучасних письменників. Життя в школі стало емоційно насиченим, поліпшилась поведінка, успішність. Кажуть вчителі, що подія вплинула навіть на засвоєння математики. Ось писали останні контрольні роботи, і наслідки дуже відраділи.

В школі видають рукописний альманах, який теж називається «Світанок». Перші проби пера... «Вони далеко не досконалі, — написано в передмові до одного з номерів цього альманаха. — Але у нас є прагнення...».

Про що пишуть шкільні початківці? Їхні захоплення дуже широкі. Любів до Вітчизни, до рідного краю, мислення красою природи, прагнення прославити трудівників, висловити свої мрії, — такі теми їх проби. Учні складають вірші про Леніна і партію, славлять наш радянський час, радянських людей.

В місцевому колегіумі працює самовіддана трудівниця трактористки Євгенія Сидоренко, яка була делегатом XXIV з'їзду КП України. Про неї склали вірш. «Комсомола», «Тільки в праці мужнє людина», «Моя Україна», «Рідне село», «Свято мамі», «Перше вересня», «Моя

вулиця» — вже самі ці назви свідчать про світ дитячих захоплень та улюблених. Звичайно, цим віршам ще багато дечого бракує.

Та ось ми сиділи в переповненому залі і чули, яка неймовірна тиша наставала кожного разу, коли той чи інший хлопчина або дівчинка виходили зніжковіло наперед і, хвилюючись, читали свої нехитрі рядки. А потім вибухали такі оплески, що, здавалося, і стінні двиготять.

— Це виступають, — казав нам Григорій Миколайович, — тільки сміливіші, а багато є таких, що пишуть і нікому поки що нічого не показують.

В усякому разі, зайшовши в книжковий магазин, ми помітили, що там на полицях не дуже залежуються хороші поетичні збірки. Кажуть, що і в бібліотеках пішли сильніше по-

руках томики Пушкіна і Маяковського, Шевченка і Тичини, Сосюрі і Малишкі.

Якщо «Світанок» так щедро зросив маловисківську землю, то ми хотіли б тільки побажати йому успіхів, а освітянам області, комсомольським працівникам настійно радили б наслідувати добрий приклад. Прилучати сучасну юнь до поезії — справа високої честі. Її поезія зараз допомагає і орачеві, який водить у полі трактора, і ковалеві, який гартує на заводі лемеші, і космонавтові, який летить до зірок.

О. МОТОРНИЙ.

На фото: група учнів Маловисківської СШ № 3 з літературного гуртка «Світанок» разом з Олександром МОТОРНИМ.

Фото В. ТОПЧІЯ.

ГПО НА МАРШІ

З тих пір, як стартував новий комплекс ГПО, минуло рік. І нині вже можна зробити певні підсумки діяльності комсомольських і фізкультурних активістів в справі підготовки значків. Ми вирішили надати слово головам міських та районних комітетів по фізкультурі і спорту, комсомольським катажкам і попросили (самостійно оцінити) етап фізичної та військово-технічної підготовки юнаків та дівчат в первинних комсомольських організаціях, в колективах фізкультури, організаціях ДТСААФ.

Перше слово — голові Кіровоградського міського спорткомітету Олександрі БЕРЕЗАНУ:

ЗУПИНКА НА ПЕРШОМУ ПЕРЕГОНІ

16-18 років виконали 1160 чоловік. А п'ятнадцятирічні підлітки серед значківців тільки 103.

Краще інших попрацювали фізкультурні активісти з олімпійською швейної фабрики, машинобудівного технікуму, комбінату «Кіровоград-всезбуд». Тут до складання нормативів підготувалися, усунувши з практики будь-які формальності. Молодь тренувалася в одній групі, старші в іншій. Інструктор по спорту олімпійською швейної фабрики, Михайло Миценко, наприклад, нині має шість громадських тренерів, які готують майбутніх значківців. Дирекція комбінату потурбувалася про спортивні споруди — робітники складали нормативи на власній турбазі, в тирі, на бігових доріжках легкоатлетичного комплексу. А взимку старту в шейфа — у спортзалі СШ № 6.

Було де готувати молодь до заліків і в колективі фізкультури швейної фабрики. Аналізувати спортивно-масову роботу, часом навіть дивуватися мізерності показників. Торік ми вважали, що в числі кращих будуть колективи фізкультури з ДСТ «Буревісник». Та тут цифра майже найнижча — на початку року в «Буревіснику» було підготовлено 643 значківці. І це в той час, коли тут є зраз-

кові спортивні зали, стадіон, є спеціалісти. Особливо викликає тривогу стан справ в існуючій сільськогосподарській і машинобудівній.

Якщо говорити про застарілий дефіцит, то ми переконались, що в райбачки два роки норматив виконано 43 тисячі роїтників, службовців, студентів, учнів загальноосвітніх шкіл. Саме така кількість жителів міста вже охоплена улюбленим тренувальним процесом. Але більшість не прозувала своїх сил на лижних трасах, в тирі, на водних станціях. Складні заліки з плавання — ціла проблема. В найбільших фізкультурних колективах точаться й докинь розмови про те, щоб збудувати водні станції. Та обійняти залишаються обійняти.

Ми ставили собі за мету в першу чергу підготувати значківців з числа допризовників. Але під час перевірки інколи трапляються випадки, коли юнак, який через рік стане воїном, не може підтягнутися на перекладні і п'яти разів... Влітку комсомольці міста мають скласти залік з фізичної та військово-технічної підготовки. Часу на тренування вже мало. Але в багатьох комсомольських організаціях про залік забули. В робітничих колективах, наприклад, здебільшого комплексу ГПО займаються лише фізкультурні працівники, а комсомольські активісти створюються цієї справи.

О. БЕРЕЗАН.

голова Кіровоградського міського комітету по фізкультурі і спорту.

Я Б НЕ СКАЗАВ, що в більшості колективів фізкультури були одразу допущені помилки в пропаганді нового комплексу ГПО, в інформації до перших заліків на спортивних майданчиках. Всюди читалися лекції, влаштовувалися бесіди про нормативи і вимоги комплексу. Чимало зроблено в підготовці громадських інструкторів. На семінарах, комсомольських зборах велася розмова і про контроль над будівництвом нових і експлуатацією наявних спортивних споруд. Звичайно, ми не ставили собі за мету вже через рік робити кінцевий висновок і рапортувати, що всі 47 тисяч фізкультурників міста стали значківцями. Багато треба було тренуватися не один сезон, іншим одразу було під силу взяти висоту, а деякі після короткочасного учбово-тренувального процесу мали право отримати значки. Першими, наприклад, в місті стали значківцями Олександр Параскева і Вікторія Драган. Ці комсомольці — вихованці ДЮСШ, призери обласних і республіканських змагань з легкої атлетики. Їм не складало труднощів подолати найвище кросові дистанції, виконати інші нормативи. І таких юнаків та дівчат в нас не один десяток. Та йдеться про тисячі. Але на початку цього року ми підрахували, що в місті підготовлено лише 3479 значківців нового комплексу ГПО. Нормативні 111 ступеня «Сила і мужність» (для юнаків і дівчат віком

ЯКЩО РОЗГІН БЕЗ ПАУЗ...

КІРОВОГРАД. ЛЕГКОАТЛЕТИЧНИЙ МАНЕЖ СПОРТКЛУБУ «ЗІРКА». ЗІМОВА ПЕРШІСТЬ МІСТА З ЛЕГКОАТЛЕТИКИ СЕРЕД ШКОЛЯРІВ, УЧАСНИКІВ ЗМАГАНЬ — 168.

ОРГАНІЗОВУЮЧИ ці змагання, місцевий комітет по фізкультурі і спорту мав на меті перевірити спортивну майстерність учнів міста перед початком весняного сезону, щоб визначити готовність школярів до більш відповідальних стартів, фізкультурні активісти були переконані, що саме там, де в навчально-тренувальному процесі навіть виникає пауза, юнаки та дівчатка зможуть показати добрі результати.

І вже перші старту ще раз підтвердили таку думку. Представник СШ № 6 Сергій Мегунов перемігся через пазуку, встановивши на висоті 175 сантиметрів. Це був кращий результат дня в групі старших школярів. А серед дівчат найвищий результат в учениці СШ № 11 Галини Ганзенко — 145 сантиметрів. Вона ж була першою і в стрибках у довжину — 5 м, 22 см. У групі хлопців переміг Валерій Самуєнко (СШ № 13) — 6 м, 42 см.

Коли стартували бігуни, то учні одиннадцятої та тринадцятої шкіл теж демонстрували найвищу майстерність. На сорокаметровій дистанції Валерій Самуєнко не мав собі рівних — він досяг фінішної стрічки через 5 секунд. В учениці СШ № 11 Олені Біліченко найкращий результат серед дівчат — 5,7 секунди.

Добре провели поєдинки спортсмени цих шкіл в бігу на 250 і 500 метрів. У командному заліку першими призерами стали учні СШ № 13, другим — спортсмени СШ № 11, третім — легкоатлети СШ № 34.

Турнірну таблицю закінчили юнаки та дівчатка двадцять четвертої школи. І це тому, що більшість легкоатлетів цієї команди не записали на свій рахунок жодного залікового очка. Стрибали, скажімо, дівчатка. Початкова висота — 130 сантиметрів. Але представниця СШ № 21 не взяла навіть її. Хлопці починали змагання, коли планка була на цитраметровій відмітці. І знову стрибун з цієї школи підняв команду. Коли стрибали в довжину,

то учні старших груп з СШ № 11 мали 49 очок, а в легкоатлетів двадцять четвертої школи тільки 4.

Під час поєдинків можна було зробити висновок, що в багатьох школах не достатньо працюють з найкращими спортсменами. І в той час, коли старші приносили команді залікові очки, то їх відводили інші бігуни і стрибунки. Саме тому легкоатлети СШ № 11 поступилися першим призовим місцем команді СШ № 13. Бо молоді школярі з Черемухи набрали 74 очка. І одразу команда перемістилася з другого місця на перше...

Отже, висновок зроблено — перебоїв в тренуваннях не повинно бути, і в першу чергу слід попрацювати з найкращими легкоатлетами. Кілька слів потрібно сказати окремо про команду СШ № 34. Третє місце місце для неї не досягнення. Спортивна база цієї школи шдана в розпорядження кількох груп легкоатлетів ДЮСШ. З юнаками та дівчатками працюють досвідчені тренери. І якщо поміжати їх зусилля з турботами вихователів фізкультури СШ № 34, то можна було б мати кращий розгін. Але вихованці ДЮСШ поступилися майстерністю іншим своїм суперникам.

Міський спорткомітет відкритий провадити зимову першість шороку. Березневі поєдинки юних легкоатлетів будуть традиційними.

М. ШЕВЧУК,

спецкор «Молодого комунара».

ХРОНІКА ЗМАГАНЬ

В Кіровограді закінчилися змагання жіночих баскетбольних команд, присвячені Міжнародному жіночому дню 8 Березня. Кубок міста вибороли спортсменки факультету фізичного виховання педінституту (тренер В. Дубін).

Минулі субота і неділя були для авангардівців днями великого баскетбола. В спортивному залі заводу тракторних агрегатів пройшов турнір команд колективів фізкультури першої турпи. У фіналі зустрілися господарі майданчика і баскетболісти тресту «Кіровоградвсезбуд». Будівельники перемогли з рахунком 45:35. Третє місце дісталося представникам спортклубу «Зірка». Серед жіночих команд розподілилися так: спортівний клуб «Зірка», швейна фабрика, машинобудівельний технікум.

Одночасно розіграно першість серед середніх навчальних закладів. Неперевіреними виявилися спортсменки машинобудівельного технікуму, які вийшли на перше місце двома командами. Наступні призові місця зайняли серед юнаків баскетболісти Кіровоградського будівельного та Олександрівського індустріального технікумів. І серед дівчат призерами стали баскетболістки цих навчальних закладів. Тільки олександрійки тут були другими.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

316050, ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36, відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОП КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.